1994. VI. évfolyam 5. szám

SZEPTEMBER – OKTÓBER

MARANA THA

»Jöjj el, Uram!« (Jel 22,20)

A Katolikus Karizmatikus Megújulás lapja

„TE KÖTÖTTED EGYBE A SZÍVÜNKET...”

AZ EMMAUSZ KÖZÖSSÉG LELKIGYAKORLATA

ZARÁNDOKLAT TURZOVKÁBA

AZ EGYHÁZ LELKI MESTEREINEK ÍRÁSAIBÓL

— Szárnyaid árnyékában —

A szemlélődés Isten adománya, melyben a lélek, melyet megtisztított Isten belénk öntött szeretete, hirtelen és megmagyarázhatatlan módon átérzi Isten jelenlétét. A tiszta szeretet helyreállítja bennünk Isten képét, így lelkünk olyan lesz, mint egy teremtett tükör, melynek egyedüli célja, hogy Istent tükrözze vissza: Isten tapasztalati ismerete támad benne. A szemlélődés, lévén a Krisztussal való bensőséges kapcsolat folytán a kegyelem műve, lényegében nem más, mint teljes és kifejlett részesedés Krisztus Isten-fiúságában. A szemlélődésben közvetlenül tudjuk, hogy Isten a „mi Atyánk", azaz nem csupán Teremtőnk a természet rendjében, hanem egyúttal a mi természetfeletti életünknek is tevékeny, termékeny és bensőséges forrása. A szemlélődés Istennek lelkünkben való jelenlétére és titokzatos működésére a mi válaszunk. Egyszerre megértjük, hogy minden lét és minden szeretet végtelenül gazdag forrásával állunk szemben, bár nem látjuk Őt a szó betű szerinti értelmében, mert találkozásunk a hit sötét éjszakájában történik, mégis létünk legmélyebb középpontjában, életünk legmagasabb szellemi csúcsán van valami, ami a Mindenható létének érintésére lelkesedésbe szökken. A szikra, mely lelkünkben Isten érintésére kipattan, lángba borítja lelkünket, létünk minden idegszála Isten jelenlétét hirdeti, Őt dicséri bennünk minden, egészen a csontunk velejéig.

Istennek ez a tapasztalati felismerése általában két különböző síkon szokott megtörténni. Amikor Jézus az első húsvétvasárnap délutánján az emmauszi úton találkozott két tanítványával, *„szemük el volt takarva, hogy föl ne ismerjék"*. Közben azonban szívük lángolt, mikor útközben beszélt hozzájuk és kifejtette az Írásokat. Amikor pedig megérkeztek a faluba, ahová igyekeztek, és amint Jézus buzgó szeretetük unszolására leült velük a kenyértörésre, *„megnyílt a szemük és fölismerték, de Ő eltűnt előlük"* (Lk 24,16.31-32).

Ezen találkozások közül az első arra a tapasztalatra utal, melyet élő hitnek nevezünk. A másik kiváló hasonlat a valódi misztikus szemlélődés érzékeltetésére. Bár a hit elvileg az értelemben van, Istennek az ismeretét mégis érzelmek hatják át. Egyrészt azért, mert az Isten, akit a hit által megismerünk, a végtelen igazság, de ugyanakkor a végtelen szeretet is; másrészt azért, mert a hit, mely Istent megtagadja, a szeretet és akarat által indított értelemnek az aktusa. Ténylegesen az élő hit a szeretet hatására válaszol a nem látott, de jelenlévő isteni valóságnak. A hitet a szeretet járja át, csak akkor hoz létre eleven kapcsolatot a lélek és Isten között, ha a szeretet élteti. De Isten elrejtett igazságának a hit által való megragadása annál elevenebb lesz, minél nagyobb fokú az a szeretet, mely arra indít bennünket, hogy keressük az Istent a kinyilatkoztatott igazság analógiáiban. Így az élő hit tapasztalatában szemünk „el van takarva, hogy fel ne ismerjük Őt", annyira, hogy értelmünk sötétben marad, és belső érv nélkül nyugszik meg az eléje terjesztett igazságokban.

Nem fogjuk fel, hogy Isten közel van, és ugyanakkor „lángol a szívünk" szeretetünk hevétől. A szeretetnek ez a hevülete Istennek valamilyen közvetett tapasztalata. A léleknek a belseje anélkül, hogy tudná, mit jelent ez a tapasztalat, erre a lángoló szeretetre való ráfigyelés által megérti, hogy szükséges, hogy ez Isten jelenlétének legyen a jele vagy hatása. És így a lélek a Szentírás lapjain, elsősorban pedig a liturgia imáiban és a zsoltárok verseiben többé-kevésbé tudatos és megvilágosodott buzgalommal mindenütt őt keresi. Hamarosan rájön arra, hogy alig van egy sor a zsolozsmában, egy szó a szentmise állandó részeiben, mely az adott pillanatban nem volna képes felizzítani benne ezt a bensőséges lángoló szeretetet, mely csendesen Isten jelenlétével árasztja el a lelket. Így ez az élő hit állandó jellegűvé lesz. A megszokott lélektelen zsolozsmázás állandó örömmé változik. Az élő hit így készít fel bennünket a szemlélődésre. A tapasztalat, melyet az imént írtam le, még nem nevezhető a szó igazi értelmében szemlélődésnek. Ez annak csak rejtett, eltakart formája, olyan szemlélődés, mely még nem fejlődött ki teljesen, és amely még nem jött tudatára saját képességeinek. Mégis ez már elég ahhoz, hogy a szent zsolozsmát általánosabb értelemben véve szemlélődő énekké tegye. Az officium divinum végzését Istennek a kinyilatkoztatott szövegekben való gyakori felfedezésével élteti. Megtanít bennünket arra, hogy megérezzük Istennek járását-kelését a mi szívünkben. Szemet ad nekünk, hogy be tudjunk hatolni a zsoltárok értelmének a mélyére; a Szentlélek titokzatos irányítása alá helyez bennünket, akinek az a törekvése, hogy mind mélyebben behatoljunk megváltásunk szent titkaiba. Végül is a homályos és a szeretettől áthatott hit mozdulatai hamarosan egészen hatalmukba kerítik egész szellemi és akarati világunkat. Ha készségesen válaszolunk hívásaira, szeretettel megfognak bennünket, s hosszú pillanatokra megállítván bennünk a gondolatokat, lebilincselnek minket. Így könnyedén, szinte magától a zsolozsma idejének nagy részét ennek a nyugalomnak édes állapotában töltjük, lebegvén a zsoltárok szárnyain, szívünk elmerül a láthatatlan, mégis közeli Isten szemléletében, akinek a szerelme földöntúli bájával rabul ejt bennünket.

Thomas Merton: A pusztában vándorlók kenyere

Címlapfotó:
Egy esküvő boldog pillanata

IMÁDSÁG

Ki szólhat dicsőségedről, Istenem? Én, a bűnös, inkább Jóbtól tanulnék: *„A számra teszem a kezem"* (Jób 40,4). Ki tud rólad beszélni, Szentséges? Antiochiai Szent Ignác, talán ő; a püspök, akit fogolyként vittek Rómába, hogy a vadállatok elé vessék; az ő szavainak hitelessége megborzongat: *„Írok nektek, a halál után vágyódva. Az én vágyam megfeszíttetett, nincs bennem tűz, mely a földi dolgokat szeretné; az Élő Víz szólal meg azonban bennem, belül ezt mondja: Jöjj az Atyához!"* Kinek a szava meggyőző rólad, Titkok Titka? Flüe-i Szent Miklósé esetleg, aki élete utolsó húsz évében egy falatot sem evett, mert te egymagad elég táplálék voltál neki; ő mondta, hogy ha a kenyérben nem rejtőzne a te kegyelmed, az embereket éppúgy nem táplálná, mint egy darab kő; ő mondta azt is: *„Ha Istennek akarsz szolgálni, senkivel sem kell törődnöd."* Egyedül Te **vagy** igazán, Uram; mit kezdjünk a nem-valódi dolgokon mintázott szavainkkal? Talán Prohászka püspök tud rólad valamit mondani: *„Uram, Uram, imádlak, csodállak. Csodállak, vagyis megsemmisülök; csodállak, vagyis szinte lángsugárban szökik ki a lelkem feléd."* Imádlak, csodállak, megsemmisülök... Beszélt rólad, amíg tehette, s amikor rosszul lett az egyetemi templom szószékén, megsemmisült ékesszólása, lelke lángsugárban kiszökött, halála imád téged. Ki szólhat rólad, Felfoghatatlan, Auschwitz és Hiroshima századában, amely minden idők leghatalmasabb keresztényüldözésének százada is? Kinek van hozzád méltó szava a televízió századában, a rádióhullámokon úszó üres szóözön korszakában? Szolgáid szolgájának, Péter utódának talán, aki irgalmadról tanúskodva élte túl a török merénylő golyóját, s aki a romok és fenyegetések fölött a budapesti Népstadionban mondta ki rólad: *„Isten... fiatal, egészen különös módon fiatal."* Ó, mindig új, vakító misztérium! Örökifjú lényed kacag dadogásunk romhalmaza fölött, örvénylő lángtenger vagy, emésztő tűz, a téged körülíró leghitelesebb szavunk is röpke buborék. Ki szólhat rólad, Kimondhatatlan?

És mégis – szükséges, hogy rólad beszéljek. *„Ne félj, hanem beszélj és ne hallgass!"* (Apcsel 18,9). Hallgatnék, de nem szabad hallgatnom. *„Nézd, ajkadra adom szavaimat"* (Jer 1,9). Te akarod, hogy megvalljalak. *„Azokat, akik megvallanak engem az emberek előtt, én is megvallom majd mennyei Atyám előtt"* (Mt 10,32). Nemcsak a szív belső meggyőződését kívánod, hanem a szóval tett hitvallást is. *„A szájjal való megvallás... üdvösségre szolgál"* (Róm 10,10). Akarod, hogy dicsőítselek, nemcsak tetteimmel, hanem szavaimmal is. *„Mutassuk be az Istennek szüntelenül a dicséret áldozatát: az őt megvalló ajkak gyümölcsét"* (Zsid 13,15). Nincs kétségem róla, hogy kívánod; nincs kétségem arról sem, hogy képtelen vagyok rá.

Mit tegyek, szemközt a lehetetlen követelménnyel? *„Embernek ez lehetetlen, Istennek azonban minden lehetséges"* (Mt 19,26). Mit is mondasz Mózesnek? *„Ki adott szájat az embernek, ki teszi némává vagy süketté, látóvá vagy vakká? Menj csak, majd segítek a beszédben s azt fogod hirdetni, ami mondanod kell"* (Kiv 4,12). Hinni akarom a hihetetlent, tenni akarom a lehetetlent. *„Minden lehetséges annak, aki hisz"* (Mk 9,23). Te szeretet vagy, önmagadat közlő odaadás, és engem is arra teremtettél, hogy önmagadat közöld velem. Megteheted, hogy jelen légy szavaimban. Megteheted, hogy szavakat adj a számba, amelyek az emberi beszédhez tartoznak és mégis téged mondanak; szavakat, amelyek földiek és isteniek egyszerre. Megteheted, hogy szentvoltoddal hitelesítsd emberi szavaimat, melyeket én bűnös voltomban nem tudok hitelessé tenni. A te Lelked szeretet, áradás, kommunikáció: *„A nekünk ajándékozott Szentlélekkel kiáradt szívünkbe az Isten szeretete"* (Róm 5,5). Megteheted, hogy szavaim a Lélek ajándékává legyenek: *„Nem ti fogtok beszélni, hanem majd Atyátok Lelke szól belőletek"* (Mt 10,20). Ha a Lélek szól belőlem, lesznek szavaim, amelyek elmozdítják a hegyeket (Mk 11,23), lesznek imáim, amelyektől megrendül a föld (ApCsel 4,31; 16,25-26), lesznek beszédeim, amelyek kardként hatolnak be (Ef 6,17), lesz tanúságom, amely legyőzi a sátánt (Jel 12,11). *„Nem lesz nektek semmi sem lehetetlen"* (Mt 17,20). Sőt, lesz szavam, amely te magad vagy; mert *„Isten volt az Ige"* (Jn 1,1); Lélekben fogant szavaimmal az egyetlen hozzád méltó szót, az örök Igét közvetítem. Őbenne vallhatlak, imádhatlak, hirdethetlek méltó módon.

Hiszem Istenem, hogy a Te Lelkedben a lehetetlen is lehetséges, a bűnös is megszentelődik, és a gyöngét is erő tölti el. Azért

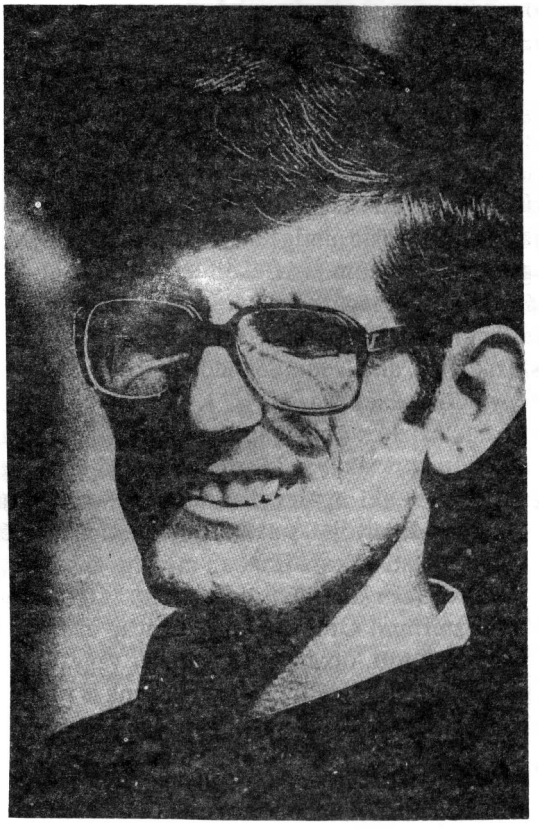
- megbánom bűneimet, letéve azokat az oldó és kötő hatalommal rendelkező apostol-utód lábához;
- hittel fogadom a bűnbocsánatot, amelyet Jézus véréért ajándékozol nekem;
- teljes elhatározással vállalom bűneim jóvátételét és a föltámadt Jézus életéből táplálkozó új életet a katolikus Egyház tanítása szerint;
- neked adom szívemet, hogy téged szeressen, kezemet, hogy neked dolgozzon, és nyelvemet, hogy téged valljon;
- hittel kérlek, áraszd rám Lelkedet, hogy tetteim és szavaim az Ő erejével dicsőítsenek téged;
- hálát adok neked, hogy ezt megteszed, és most mindjárt elkezdelek dicsérni és imádni, magasztalni és áldani, átadva nyelvemet a Szentléleknek.

Köszönöm, hogy miközben szabad elhatározásomból magam szólok, a Szentlélek imádkozik általam: *„Csak nyisd ki szádat, és én betöltöm"* (Zsolt 81/80,11). Köszönöm, hogy *„szám dicséreteddel van tele"* (Zsolt 71/70,8). Áldalak téged, amiért jó törekvéseimben Lelked vezet: *„Akiket Isten Lelke vezérel, azok Isten fiai"* (Róm 8,14). Köszönöm, hogy ha miattad bántanak, *„a dicsőség Lelke"*, a Te Lelked lebeg fölöttem (1Pt 4,14). Köszönöm, hogy templomod vagyok, és a Te Lelked lakik bennem (1Kor 3,16). Köszönöm, hogy a világ zűrzavarában és a bűn sötétségében kimondhatom a Te fénylő világosságod üzenetét, *„nem az emberi bölcsesség tanította szavakkal, hanem ahogy a Lélek tanít"* (1Kor 2,13). Köszönöm, hogy az emberi történelem bizonytalanságai közepette kiálthatom, énekelhetem és ünnepelhetem szereteted bizonyosságát, és a húsvéti misztériumot, mint minden emberi vergődésre érvényes megoldást. Méltatlanságomban is kiáltom üzenetedet: *„Nézd, ez az Isten hajléka az emberek között! Velük fog lakni és ők az ő népe lesznek, és maga az Isten lesz velük. Letöröl szemükről minden könnyet. Nem lesz többé halál, sem gyász, sem jajgatás, sem vesződség, mert a régi világ elmúlt"* (Jel 21,3-4)

Alkalmatlanságomban, méltatlanságomban, gyöngeségemben kiáltom a Te dicsőségedet, a Te szentségedet, a Te hatalmadat, Fiad által a Szentlélekben. Amen.

Dr. Kovács Gábor

NYISD MEG SZÍVEDET AZ ÚR ELŐTT!

(Nemrégen Magyarországra látogatott Petar atya Medjugorjéból. Következő beszédét Miskolcon mondta el.)

Vissza kell térnünk az Istenhez. A Szűzanya azt is nagyon jól tudja, hogy a ti népetek is sokat szenvedett a kommunizmus miatt, és ti sok áldozatot adtatok, ezért a Szűzanya nagyon szereti a ti népeteket.

Medjugorjéban nagyon sok magyar fiatallal és idősebbel is találkoztam. A ti népetekben vannak olyan fiatalok, akik egészen az Istennek adják magukat és egész életükkel az Istent akarják szolgálni. Ezt éltem meg a mostani napokban is. Ezért áldom és dicsőítem az Urat, de lehetne még több fiatal, aki egészen odaadja életét az Úrnak.

Sokaktól hallottam, azok voltak a legszebb napok ezeknek a fiataloknak az életében, amelyeket Medjugorjéban töltöttek. Sokan mondták, hogy sehol nem tudtak olyan szentgyónást végezni, mint Medjugorjéban. Sokan mondták azt is, hogy sehol nem tudtak olyan tüzesen és forrón imádkozni, mint Medjugorjéban. Sehol nem éreztek és nem éltek át olyan békét, mint Medjugorjéban.

Sok fiatal éppen Medjugorjéban érezte meg legjobban az Isten közelségét, és Isten szeretetét. Sokan mondják, hogy úgy találkoztak Jézussal, úgy érezték, hogy Jézus a testvérük és a barátjuk. Olyan érzés támadt bennük, hogy Jézus a legnagyobb, legjobb barát, aki segíteni akar nekik. Azt érezték meg, hogy Jézus egészen a szívükben van. Őneki van megoldása minden problémánkra. Ezért Medjugorje valami nagyon különleges és nagyon csodálatos dolog. Sokan mondják azt: ha nem mentem volna el Medjugorjéba, nem tudtam volna soha így imádkozni, mint ahogy most tudok. Soha nem jutott volna eszembe különben, hogy mindennap eljárjak szentmisére.

Mi ennek a titka, hogy az emberek így kicserélődnek, megújulnak Medjugorjéban és hogy Isten erejét és Isten kegyelmét megtapasztalják?

Mi a kegyelem? A kegyelem az, amikor megérezzük, hogy az Isten szeret és ez nekünk elég, és megelégszünk ezzel. Mert ha valaki valamit egész életén keresztül keres és azt megtalálja, mondjuk pont Medjugorjéban, akkor azt nem lehet szavakban leírni.

Egy olasz fiatal jött nemrég Medjugorjéba és azt mondta nekem: – „Eljöttem Medjugorjéba, hogy megköszönjem a Szűzanyának, hogy elvezetett engem Jézushoz. Én néhány héttel ezelőtt még nem hittem Istenben, most hiszek. Olyan könyv akadt a kezembe, ami Medjugorjéról szólt, és ami leírta a medjugorjei eseményeket. Világosan leírta, hogy hogyan jelenik meg Medjugorjéban a Szűzanya. Szinte egy lélegzetvétellel olvastam el az egész könyvet, és valami nagyon csodálatosat éreztem a szívemben. Hogyha ennyire megnyílik az ég, hogy a Szűzanya közénk jön, akkor az Istent kell szolgálni. Beszélgettem papokkal, és ők segítettek nekem. Elmentem és meggyóntam. Hogy mit éltem meg a szentgyónás alatt, azt nem tudom szavakban elmondani. Csak azt éreztem a szívemben, hogy muszáj visszamennem arra a helyre, hogy megköszönjem Istennek és a Szűzanyának ezt a hatalmas kegyelmet és ajándékot. Azt mondta, hogy mondjátok el mindenkinek. A bűn nem tudja eltaposni az embert. Bűnnel nem lehet megvásárolni a boldogságot. Én is megtapasztaltam mit jelent bűnbe esni. És most már több hónapja kegyelmi életet élek. Én vagyok a legboldogabb ember a világon. Én tudom most már, hogy miért élek" – ezt mondta az olasz zarándok. – „Tudom, hogy miért hiszek. Én tudom, hogy az én Istenem velem van. Nekem vannak nehézségeim és problémáim, de én tudom kinek odaadni ezeket a problémákat és nehézségeket. Jézus ezt tudja és meghallgatja, hogyha neki adom ezeket. Nekem van egy Égi Édesanyám, Mária, aki soha nem fog engem elhagyni. Lehet, hogy a szülő édesanyám el tud hagyni, de az én Égi Édesanyám soha nem fog engem elhagyni. Ezt jelenti nekem Medjugorje."

Medjugorjéban a Szűzanya úgy jön, mint a Béke Királynője. Mindannyian sóvárgunk a béke után. Hogyha nincs békénk, akkor nincsen semmink. De hogy juthatunk el a békéig? Meg kell térnünk. Ki kell cserélnünk a szívünket. Hogyha őszintén és töredelmesen meggyónunk, akkor békét kapunk. Elkezdődik a megtérés.

Most az utóbbi napokban olyan személyekkel találkoztam, olyan személyek gyóntak nálam, akik már 20-30 éve nem gyóntak. Megkérdeztem tőlük, hogy mire vártak eddig? A kommunizmus megszűnt, a demokrácia eljött. Azt mondták: – „Eddig nem tudtam előbb eljönni Medjugorjéba, hogy meggyónjak."

Nagyon sok olyan ember van, aki eljön, hogy a régebbi bűneit meggyónja, mert eddig titokban tartotta. És akkor Medjugorjéban egy igazi szentgyónást végeznek. Medjugorjéban több ezer és millió ember gyónt meg az elmúlt évek folyamán. Nem tudom azokat a csodás dolgokat elmondani nektek, mert olyan sok van, amik Medjugorjéban történtek. A kegyelem olyan erős, hogy nem lehet szavakba foglalni. Sok zarándok különös eseményeket élt át és különös jeleket látott. Sokan mondják azt, hogy amikor Medjugorjéból hazatérnek, akkor is különös dolgokat élnek át. Akik pedig először voltak Medjugorjéban és az út előtt nem akarták rászánni magukat az útra, azt mondják, nem tudtak ellenállni az erőnek, valami vonzotta őket Medjugorjéba. Sokan mondják azt, hogy úgy érezték, valaki imádkozott érte, hogy Medjugorjében megtérjenek.

Egy zarándok azt mondta nekem: – „Több éven át nem akartam elmenni Medjugorjéba. Akkor megbetegedett a feleségem és három napig eszméletlen állapotban volt. Két napig semmit nem tudott magáról. A harmadik nap azt éreztem, hogy meg fog halni a feleségem és nem fog többé fölébredni. És akkor, azon az éjszakán valaki felébresztett engem és azt mondta: 'Kelj föl! Te alszol és a feleséged meghal.' Nem tudom, hogy ki volt, de hallottam, hogy a hang azt mondja nekem: 'Ha most felkelsz és elmész Medjugorjéba, akkor a feleséged meg fog gyógyulni.' Akkor azt mondtam, hogy ha valóban meg fog gyógyulni, most fölkelek és elmegyek Medjugorjéba." – Elment mindjárt a kórházba és már amikor a döntést meghozta, hogy elmegy, akkor már a feleségének könnyebb lett. Magához tért és néhány hónap múlva teljesen meggyógyult. De hogyha néhány héttel ezelőtt a felesége megvette volna neki a vonatjegyet Medjugorjéba, akkor ő biztosan visszaváltotta volna. De most nem volt más választása, el kellett mennie. Akkor azt gondolta magában: – „Én most megyek Medjugorjébe és még egy Üdvözlégy Máriát sem tudok elimádkozni. Amikor odaértem, valami nagyon csodálatos dolgot tapasztaltam meg a szívemben. Megéreztem, hogy ez a hely valami egészen más, mint ahol eddig jártam. Isten van a középpontban. Majd felmentem a jelenések hegyére. Nagyon sok ember volt fönn, nagyon sokan imádkoztak fönn a hegyen. Valamit beszéltek a zarándokok arról, hogy milyen csodás dolgokat éltek meg Medjugorjéban. Ekkor én is elkértem a mikrofont, és én is elmondtam, hogy mit éltem meg Medjugorjéban. Elmondtam, hogy egész életemen át futottam, nem akartam elmenni Medjugorjéba. Az Isten nagyon sok jelet adott nekem, hogy el kell mennem, de én nem akartam a jeleknek hinni. És mivel most itt vagyok, hálából elimádkoztam egy tized rózsafüzért." – Ezek után minden hónapban elmegy Medjugorjébe és pénzt visz az ott élő menekülteknek. Azt mondja: – „Soha nem tudok elég hálás lenni az Istennek, nem tudom eléggé megköszönni neki ezt a sok kegyelmet, amit nekem adott." Amit a Szűzanya nagyon kér tőlünk az az, hogy egészen nyíljunk meg az Isten előtt, és egészen merjük magunkat rábízni Istenre, és hogy mindig az Ő akaratát keressük. Az Isten akarata az, hogy ma este ti itt legyetek. Az Isten akarata az, hogy most hallgassátok, amit mondok nektek, és döntésetek el azt, hogy jobbakká váltok. Döntsétek el azt, hogy többet fogtok imádkozni, mint amennyit eddig imádkozta-

tok, hogy az Evangélium Lelke és Jézus Lelke töltse be családjaitokat, városaitokat és országotokat. Akkor boldogabbak lesztek. Akkor meglátjátok, hogyan lehet boldogabb, könnyebb életet élni. Akkor majd nem fogtok félni semmilyen keresztről. Meg fogjátok majd érni, hogy az Úr ad kereszteket, és boldogok lesztek majd, hogy Jézussal együtt szenvedhettek. A Szűzanya még mindennap megjelenik a gyerekeknek, négy látnok még mindennap látja a Szűzanyát és beszélget vele. Az egyik látnokon keresztül azt mondta a Szűzanya, hogy türelmesen viseljetek el minden szenvedést és minden bajt, amit az Isten küld. Nem kell nekünk a keresztet és a szenvedést keresni, azok maguktól is jönnek. De az a legfontosabb, hogy mi mindenért hálát tudjunk adni az Istennek. Ez a látnok önként vállalt szenvedéseket magára. Belső betegsége van. Egy másik látnokon keresztül azt kérte a Szűzanya, hogy sokat imádkozzunk a hitetlenekért, hogy megtérjenek. Láthatjátok, hogy körülöttetek mennyi olyan ember van, aki nem hisz Istenben. Ha imádkozunk ezekért az emberekért, akkor az Isten meg tudja őket téríteni. Saját magunkért is kell imádkozni, mert a Szűzanya azt is mondta, hogy imádkozzunk a bűnösökért: mi is bűnösök vagyunk. Az Üdvözlégy Máriában imádkozzuk, hogy imádkozzál érettünk bűnösökért most és halálunk óráján. Gondoljunk ilyenkor minden bűnösre a világon. És hogyha mi úgy imádkoznánk, ahogy a Szűzanya kéri, teljes szívünkből és teljesen a szívünk szeretetéből, akkor mindennap nagyon sok ember megtérne. És azt is mondja a Szűzanya, hogy ne engedjük, hogy az anyagi javak elcsábítsanak minket. Mert jó a gazdagság, de sokkal nehezebb az üdvösségre jutni, hogyha más célunk van, minekünk sokkal többet kell gondolni a lelkiekre, mint az anyagiakra. Jobban kell a lelki, mint az anyagi javak felé fordulni. Sok olyan személyt ismerek, aki Medjugorjéban tért meg. Sokan elhatározták akkor, hogy egészen mindenüket odaadják. És így nagyon sok ember Krisztusra talált. A Szűzanya tőlünk azt kéri, hogy a szívünkből és a lelkünkből imádkozzunk. Mennyibe kerül odaadni az életünket Krisztusnak?

Jézus meg tudja tisztítani a szívünket és az övéhez hasonlóvá tudja tenni, és akkor mi boldogok leszünk, és mindent meg tudunk majd tenni, amit Isten kér tőlünk. Ne féljünk semmitől! Hanem legyünk boldogok és legyünk örömteliek, hogy van hitünk az Istenben, hogy megkaptuk a hit ajándékát. Egyszer, ha eljutunk majd Istenhez, akkor meg fogjuk látni, hogy mennyit értek az áldozataink és az imádságaink. És akkor majd boldogok leszünk. Akik nem törődnek Istennel, akik Isten nélkül élnek, azok szomorúak lesznek, és lehet, hogy még a mennyországot is elvesztik. A Szűzanya a látnok gyermekeknek megmutatta a mennyországot is és a poklot is. Ivánka, az egyik látnok, amikor legutoljára jelent meg neki a Szűzanya, akkor látta az édesanyját a mennyországban. Az ő édesanyja nagyon egyszerű asszony volt. Asztmás volt, minden vasárnap eljárt szentmisére, és mindennap imádkozott az Istenhez. Nagyon türelmes volt. Ez elég volt ahhoz, hogy megszerezze a mennyországot. Látjátok, hogyan lehet megszerezni a mennyországot? Azt mondja a Szűzanya, hogy a mennyország azoknak a jutalma, akik az Isten parancsai szerint élnek és az Isten akaratát teszik. És a pokol a büntetés, ahova azok jutnak, akik elutasították az Istent. Én nagyon sokszor elmondom a zarándokoknak, mit ér ez az egész világ (minden élvezet csak hamis arany ebben a világban), ha holnap a pokolba kerülsz? Tudjátok, hogy a pokol örökké tart? De az itteni földi élet nagyon rövid, legföljebb száz év. Milyen sok ember bánik rosszul vele. Miért veszítsük el a mennyországot, ami örökké tart, 100 év, vagy 60-80 év szenvedésért? Az Istennel nagyon boldogok leszünk majd, ha találkozunk Vele a mennyországban. Az egész örök életet Istennel együtt fogjuk élni.

Szörnyű hallani, hogy Európában tízmillió olyan ember él, aki a sátánnak szolgál. A sátánnak adják magukat és a sátánnak szolgálnak. És olyan is nagyon sok van, aki ír egy levelet, mielőtt öngyilkos lenne és azt írja ebben a levélben, hogy hívott engem a sátán és muszáj volt elmennem. Egy fiatal lány nemrég meghalt, nem akart papot, hogy meggyóntassa. Amikor haldoklott, a halála pillanatában azt mondta: – „Ó sátán, vedd birtokodba szívemet." – Ez nagyon szörnyű. Egy asszony, akinek nem sikerült az operációja, meghalt a kórházban, nagyon sok bűn volt a lelkén. Nem akart a papnak egy szót sem mondani. Amikor a pap odanyújtotta neki a keresztet és azt mondta, hogy csókold meg és Jézus meg fog neked bocsátani, ő megfogta a keresztet és ráköpött. És ezért nagyon szörnyű halállal halt meg. Nagyon rossz a kezünket a sátán után nyújtani, mert ha egyszer valaki a sátán kezébe kerül, nem tud onnan kiszabadulni.

Nagyon sok ilyen emberrel találkozhattam Medjugorjében. Borzalmas dolgokat gyóntak meg nálam. Egyikük azt mondta: – „Ha tudtam volna, hogy maga tud nekem segíteni, hogy a sátán kimenjen belőlem, akkor én több száz emberen segítettem volna, hogy távozzon belőle a sátán." – És újra eljött Medjugorjébe és mindig kérte, hogy imádkozzam érte. És egyszer nem jött többé. Nem engedte meg neki a gonosz. Ezért őrizzük és védjük a gyermekeinket, nehogy ilyen rossz közösségbe kerüljenek. Mert ez nem játék, ez a lelkek és a lelkünk üdvössége. Minden hónapban legalább egyszer szenteljétek meg a házatokat és imádkozzátok el ilyenkor a hiszekegyet. Mert az áldás megvédi a házat és a benne lakókat. A Szűzanya azt is mondta, hordjunk magunknál olyan keresztet, vagy medált, ami meg van áldva, mert úgy a sátán nem tud velünk semmit sem tenni.

Én tudom, hogy ti védettek vagytok. Nagyon remélem, hogy minden vasárnap jártok szentmisére. Legyen erre mindig időtök! Ez a legmagasztosabb és legszebb imádság. Amen.

Petar Ljubicic

ELMÉLKEDÉS A BELSŐ IMÁDSÁGRÓL

(II. – befejező – rész)

3. A belső ima

Itt most **nem elmélkedésről** beszélünk. Az **elmélkedés** annyit jelent, mint **imádkozva gondolkozni** és **gondolkozva imádkozni**. Ez nem mindenkinek való és nem minden időben alkalmas. – A **belső ima** pedig **mindig** és **mindenkinek, minden időben** alkalmas és **szükséges**! Személyes találkozás ez Istennel, figyelés a jelenlevő Istenre, aki Krisztusban mutatta meg magát. Vele beszélgetés, vagy hallgatás Előtte. Mert, ha a csend egyszer élővé vált, többet mond és mélyebbet nyilatkoztat ki, mint bármilyen beszéd!

Pontosabban: a belső ima találkozás az **én Istenemmel**, beszélgetés az **én Jézusommal**. Hangsúlyozzuk a lét szociális vonatkozásait (tehát mindenkivel szemben) fontos az ima, a liturgikus ima elsősége, amennyiben Isten személyiségnek teremtett engem, lényem legmélyén egyedül állok Előtte egyéni sorssal és egyéni felelősséggel. – Lelkem és Isten.

Egyetlent az Egyedülvalónak! A belső ima az én magánkihallgatásom isteni Mesterem előtt.

4. Hogyan folyik le?

Minden imádság olyan, amilyen a készület. Magánkihallgatásra készülök.

1. Először is **csendet teremtek**. Valóban a csendet teremteni kell! A csordultig megtelt szellem figyelmes odafordulása saját központja felé. – Amikor az ember imádkozni tanul, ezer dolog jut eszébe, és mind sürget, csenget. Tehát kikapcsolom a telefont. – A nyugalom nem senki földje a „volt" és a „jelen" határai között, hanem a belső erők egyensúlya a nagy valóságok színe előtt.

Végül megkérem a Szentlelket, hogy adjon halló fület és érzékeny szívet! – **Nélküle** nem szabad soha elkezdenünk az imádságot!

2. E pillanatban feltárul előttem az ajtó... Minden imádságnak **imádással** kell kezdődnie, annak átélésével, hogy kicsoda Ő és ki vagyok én. – Mikor elhangzik az Ő lágy szava: **„Mit akarsz, hogy cselekedjem neked?"** – ráemelem könyörgő tekintetemet: **„Uram, hogy lássak!"**

Ez az evangéliumi szakasz üzenetté váljék és transzparenssé tisztuljon. – Uram, itt és most mit akarsz általa tudomásomra hozni?

Imádkozni annyit jelent, mint jelen lenni, jelen lenni pedig annyit jelent, mint **hasonulni**.

Isten ugyanis azt az arcát, amely lelkem legmélyén tükröződik, csak felém fordítja, ott csupán én láthatom. Ezt kell mindjobban megismernem és életemmel mindig tisztábban visszatükröznöm. Ő teremtette az arcomat egyetlennek. A temperamentumom, életstílusom, a sorsom is más, mint a többieké. A kegyelmek is, amelyeket kapok, sorsomra vannak szabva.

Krisztus is egy, hagyományos arcára a művészetekben azonnal ráismerünk. – Ezt a Krisztus-arcot keresem, kutatom, faragom, mintázom **belső imámban**. Lelkének azt az arcát, amely ebben az órában az én lelkem előtt nyilatkoztatja ki magát.

3. *„Uram, gyógyítsd meg tekintetemet!"* – könyörgött Szent Ágoston. Így könyörgök én is elmélkedésem elején. Mózes rézkígyót állított a pusztába, s aki rátekintett, meggyógyult. Szemlélem Őt mély alázattal és csendes szeretettel. Ez nem passzivitás, hanem titokzatos belső folyamat!

A gondolatok nem csupán az értelem gyümölcsei, **mert a termékeny gondolkozás elsősorban a képzelet fejlettségén alapszik**. – Csak ott ébrednek vallásos igazságok és áhítatos gondolatok, ahol áhítatos képzeletek itatják át az emlékezetet. – Kérdés, hogyan lehet ezeket a képzeleteket felújítani, mozgásba hozni? **Kedélyünknek kell mozgásba, hullámzásba jönnie**.

Isteni Mesteremet szemlélve, valami belső megittasultság, meghatottság, áhítat kerít hatalmába. Lelkem húrjain csodálkozás, tisztelet, figyelem, készség, bánat rezdül. Egyik regiszter (mint egy felsoroló ismertetés) nyílik a másik után. Ezek az érzések, mint finom érintések nyitják meg egymás után a képzelet zsilipjeit. Belső érzékenységet, fogékonyságot, feszültséget hoznak létre bennem!

Végső fokon ennek a titoknak is **etikai gyökerei** vannak (erkölcsi elv...) – A **tiszta élet** többé-kevésbé **muzsikáló élet**. (Szent Hildegard mondja: *„Az emberi lélek hangjai mintegy harmónikusan összehangzóak."*) – Olyan vallomás még alig akadt, amelyben ne kapott volna tág szerepet az ének és a zene. „Énekelj és haladj!" (Szent Ágoston: *„Haladj és énekelni fogsz!"*) – Kezdj küzdeni, harcolni, haladni célod felé, és énekelni kezdesz. – A szárnyaszegett lélek és a ritmustalan élet persze nem tud énekelni! – De ezt úgy is lehet mondani: „Énekelj és haladni fogsz!" **Szakítsd el a rendetlen szálakat** s egyszerre tavaszi verőfény árad el a kedélyeden. Énekelni kezd benned minden. Ha pedig énekelsz, ki is fogsz lépni. Kezdj el tiszta szívvel énekelni és menetelni fogsz. És látni fogsz. *„Boldogok a tiszta szívűek, mert ők meglátják Istent!"*

4. Amikor Jézus alakja már teljes fényben áll előttem, akkor magamra tekintek. **Hogyan viszonylik ehhez az én eddigi életem?** – Látom magamat az emberek között, tevékenységem gyakorlása közben, magányomban. Hallom hangomat, figyelem gesztusaimat. S azt a megrendítő felfedezést teszem, hogy milyen felszínes és tartalmatlan a társalgásom, mesterkélt póz a viselkedésem. – Hát ezért terméketlen az életem, mert a lelkem mélyén hamis és tisztátalan vagyok! Önző és önkereső vagyok! Szétesö és jellegtelen az egész egyéniségem... A megfigyelés, a jó diagnózis már fele gyógyulás, az **életszentség fele útja**. És mélységes mély hálával mondom: Köszönöm, Uram, ezt a kegyelmet!

5. Üdvözítőmre emelem tekintetemet és újból kezdetét veszi a párbeszéd: **„Mit akarsz, hogy cselekedjem?"** Ha így volt a múltban, hogyan kell alakulnia a jövőmnek?

„Szólj Uram, hallgatja a Te szolgád!" – Milyen akadályokat kell eltávolítanom? Milyen alkalmakat kerülnöm? **„Istenem, kész az én szívem! Kész az én szívem!"** – Ilyenkor elpanaszolom az Úrnak erőtlenségemet. Elébe tárom béna akaratomat és szélütötte szívemet. Őszintén megvallom Neki: „Uram, még nem ígérek semmit, mert hazudnék, ha ígérnék. Semmi erőt sem érzek magamban. Semmi lehetőségét annak, hogy ezen a ponton változtassak. De ez fáj nekem. Őszintén szeretném, ha másként lenne. Könyörgök, segíts át a holtpontomon!

Fölmérhetetlen jelentősége van annak, hogy Isten élő jelenlétében **az utolsó leplet is** lerántsuk magunkról és **ne** hagyományos pózokban és átvett imaszavakkal tartózkodjunk előtte. – Hallgass ekkor Isten vezetésére, hogyan vezet rá a tennivalókra. – „Ha nem vagy képes változtatni ezen a ponton, arra talán képes vagy, hogy fokozd imádságaidat. – Nincs erőd kidönteni a fát, kezdd vagdalni gyökereit! – Nem tudsz ígérni, de talán tudsz sírni és szégyenkezni! – Türelmet, halasztást kérsz magad iránt? Ugye, ezentúl te is elnézőbb leszel mások iránt?" – Talán cselekedeteink nem változnak meg ezen elmélkedés után, de **mi magunk** igen. Alázatosabbak, csendesebbek, őszintébbek leszünk. Régi életünk léket kapott és ez már nagy dolog.

6. Az audienciának vége. Jézus lábaihoz borulok. A hála és bizalom érzésével csókolom meg szent sebeit: „Uram, Te nemcsak Mesterem, de orvosom és Megváltóm is vagy! Bízom Benned!"

Ahol az értelem fénye véget ér, ott kezdődik a hit. És ahol nincs többé remény saját képességeimben, ott kezdődik a bizalom. Mérhetetlen értéke van ennek az Isten szemében. Az utolsó tekintet, amit Jézus arcára vetek, a bizalom tekintete.

Azután az áldott Szűzanya ajtaján kopogtatok. Jóságos Anyám, Te a kegyelmek Anyja vagy, szerető anyai szívedre bízom a mai audienciát. Szólj napközben sokszor szent Fiadnál érdekemben!

Szószólónk, emlékezz!

Az audiencia véget ért, de nem a belső imádság. Talán azelőtt éles határt lehetett vonni elmélkedéseim és munkám között. Mióta a belső imát megszoktam, Jézus jelenléte elkísér engem naponta! Magányos monológjaimat fölváltotta a Jézussal folytatott párbeszéd. Eddig **mindig magamra** gondoltam, **most Jézusra**. Eddig **magammal** hánytam-vetettem meg mindent, **most Jézus elé** tárom őket. – Eddig **embereknél** kerestem vigasztalást, **most Jézus** a vigasztalásom. – Ó, hogy tudott sokszor fájni a magány! – Most Jézus a barátom. – Beléptem azon a belső kapun, ahonnét sohase tér vissza az ember. – Hazaértem! – Mert Istennél van az, aki már hazatért.

„A mi hazánk azonban a mennyben van" (Fil 3,20).

Halász Piusz

A szent életű ciszercita szerzetes 1994. nyarán lépett be Isten örök országába!
Aki e sorokat olvasod, imádkozz érte egy „Miatyánkot".

*H*a szűklátókörűségünk és kívánságaink fogságában maradunk, nem tudunk Istennek tökéletes dicsőítést, sem tökéletes áldozatot nyújtani. „Az Úr énekét hogyan énekelhetnénk a számkivetés földjén?" (Zsolt 136,4)

Ezért tapasztaljuk oly gyakran, hogy zsoltárainkat Babilon vizeinek partján énekeljük, nem pedig Sion tornyainak tetején. Ne csodálkozzunk, hogy így zsolozsmánk nem válik szemlélődéssé. Citeráinkat ennek a földnek fűzfáira akasztottuk, s imáinkat emberi kívánságaink csenevész ágaira. Szemlélődésünk így természetesen szürke és poros. Ott függ lélektelenül, fonnyadt, rövidgyökerű fán, melyet homokos part talajába ültettek. Ott próbál élni a szívben, mely nem tárt ablak az ég felé, hanem homokos börtön, mely teli van földiekre vonatkozó emberi kívánságokkal.

Thomas Merton

„TE KÖTÖTTED EGYBE A SZÍVÜNKET..."

A nyár folyamán három boldog pár kötelezte el magát egymásnak közösségünkből.

Mielőtt kimondták volna az oltár előtt az igent, előzőleg már Jézusnak is elkötelezték magukat. Ezért természetes volt számukra, hogy megőrizték a szexuális tisztaságot a házasság előtt. Megtapasztalták, hogy a tisztaság megőrzése nem gyengítette szerelmüket, hanem inkább elmélyítette és megérlelte azt. Mind a hat fiatal gyakorló katolikus-keresztény, akik évek óta járnak imaközösségbe, ahol erősítést kaptak hétről-hétre Krisztusban testvéreiktől. Közösségünkből így már 18-ra emelkedett azoknak a száma, akik az utóbbi években házasságot kötöttek azzal a szándékkal, hogy Jézus lesz családi és egyéni életük középpontjában. Őt akarják szolgálni egymásban és együtt az Egyház közösségében. Az alábbiakban tanúságot tesznek boldogságukról. ♥

~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~

Domonkos Máté
Bánki Andrea

Mire gondoltok most, a házasságkötés előtt?

Andrea: Arra, hogy ez egy szentség, és az Úrhoz vezet minket. Ez egy olyan út, amire Isten meghívott bennünket. Jóllehet izgulok, de mégis tudom, hogy Jézus hívott erre, és van egy nagy várakozás bennem. Úgy érzem, ez egy olyan feladat, amit Jézustól kaptunk és ez nagyon szép feladat, ha végig tudjuk csinálni. Szívünket tisztán megőriztük az Úr szeretetében.

Máté: Remélem, hogy az Úr velünk lesz. Mivel olyan valakivel kötök házasságot, akivel együtt vagyok az imaközösségben, így könnyebb lesz felépíteni a házasságot. Ha mind a ketten egy irányba törekszünk, mivel a hitben egyek vagyunk, így bizonyosan könnyebb az Isten szándékát megkeresni. A gyermekeket szívesen vállaljuk, annyit, amennyit az Úr ad. Bízunk a közösség segítségében. ♥

~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~

Lőrincz Milán
Molnár Krisztina

> ***„Vegyétek magatokra igámat és tanuljatok tőlem, mert szelíd vagyok és alázatosszívű és nyugalmat találtok lelketeknek. Az én igám édes, az én terhem könnyű."*** *(Mt 11,28-30)*

Közös történetünk közel három éve kezdődött egy „Élet a Lélekben" szemináriumon. Ekkor kezdtük felismerni Jézust a saját életünkben. Teljesen új horizont jelent meg előttünk, s a fontosnak tartott dolgok értéktelenné váltak. Ennek a szemináriumnak a közepe táján indult Esztergomban egy újabb szeminárium, melyen mindketten csoportvezetői szolgálatot vállaltunk. Tulajdonképpen itt ismerkedtünk meg egymás-

sal. Isten szeretetének megismerése és megtapasztalása egyre mélyebb vágyat ébresztett bennünk a teljes átadottságra. Ezt legkönnyebben megvalósíthatónak a papi illetve szerzetesi hivatásban láttuk... de Isten útjai kifürkészhetetlenek! Fél év alatt mély szeretet és vonzódás alakult ki bennünk egymás felé. Talán mégse a szerzetesi hivatásra vagyunk meghíva? Talán egymásnak vagyunk teremtve? Böjtölni és imádkozni kezdtünk, hogy döntésünk megfeleljen Isten akaratának és ez sokat segített abban, hogy hivatásunk kérdésében békességünk legyen. Ezután elkezdtünk együttjárni. Észrevettük, hogy kapcsolatunkban akkor adódtak komolyabb problémák, amikor Jézussal való kapcsolatunk gyengült. Megtapasztaltuk azt az igazságot, hogy egységünk alapja, egymás iránti szeretetünk forrása csakis Jézus lehet. Az Ő segítségével megtapasztalhatókká váltak életünkben a Lélek gyümölcsei: az együtt megélt szeretet, öröm, békesség, türelem, kedvesség, jóság, hűség, szelídség és a tisztaság.

Hálát adunk Istenünk, hogy szeretetből teremtettél minket... hogy ezt a szeretetet sugározhatjuk egymás felé! Köszönjük, hogy házasságunkat örömmel és boldogsággal áldod meg! Jézus, légy a mi családunk sziklája! Add, hogy mindig Téged és egyházadat szolgálhassuk! Köszönjük mindazokat, akik feléd vezettek és vezetnek, a Szűzanyát, István atyát és a sok-sok testvért! Amen. ♥

Szekeres Zoltán
Nádudvary Ildikó

„TE KÖTÖTTED EGYBE A SZÍVÜNKET...”

Minden tanúságtétel – ha hiteles – Istenről szól, Ő a főszereplője. Szeretnénk így összefoglalni azt a csodálatos másfél évet, melyet az Úr adott nekünk megismerkedésünktől az esküvőig.

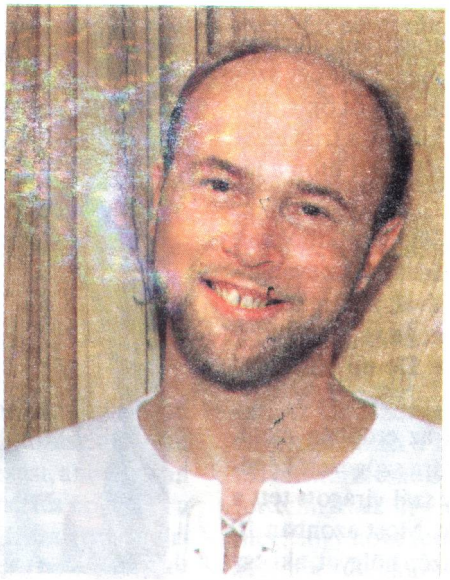
Több könyvet is olvastunk arról, hogyan találtak egymásra fiatalok az Úr szeretetében, és a házasságkötés milyen kimondhatatlan boldogság. De személyes életünkre lebontva nem tudtuk hogyan kezdjünk hozzá. Hogy mégis megtapasztaltuk, az Isten különös kegyelme volt.

Mindketten szerettük volna az Urat meghívni, hogy legyen leendő családunk középpontja, csúcsa és oltalmazója. Nem csak egy „másikat”, egy „valakit” kerestünk, aki „jöjjön már végre”. Gondviselő Atyánk tudatta velünk: bizalommal teli várakozás hozhatja csak meg a kívánt gyümölcsöt. Hogyan is történt?

Ildi: Zolival ugyanarra az ifjúsági hittanra jártunk a Bosnyák térre. Ő a hittanórák után újra és újra invitált mindannyiunkat a Szentlélek szemináriumra, amire én 1992 őszén vettem rá magam, de csupán azért, mert már szégyelltem nemet mondani. Gondolni sem mertem volna, hogy a szeminárium ilyen sokat adhat. Egészen addig nem tudtam, hogy Istennel közelebbi kapcsolatba is lehet kerülni. A Szentlélek szeminárium hozzásegített ehhez és ahhoz is, hogy közelebbről megismerjem azt a fiút, aki a férjem lett. A hétfői szemináriumi alkalmak után – mivel mindketten Zuglóban laktunk – együtt mentünk haza. Zoli sokat beszélt nekem Isten szeretetéről és ahogy teltek a hetek, azt vettem észre, hogy alig vártam ezeket a beszélgetéseket, hogy megoszthassam vele gondolataimat.

Zoli: Két évvel ezelőtt komolyan foglalkozni kezdtem a gondolattal: hova hív Isten és mi a terve velem. Ő megéreztette velem, hogy csak imában kaphatok választ erre. Egy hosszú otthoni imádság adta meg az impulzust hivatásom felismeréséhez. Csak térdeltem Isten előtt csendben, de Ő nem szólt egy szót sem. Eltartott vagy másfél-két óráig.

Aztán világosan éreztem: nem szerzet és nem papság, hanem a házasság az, ahova az Úr vezet. Éreztem, hogy ez így van, nyitott voltam bármelyik válaszra, békességem volt és aztán ennyiben is maradtunk. Kéthónapi várakozás után, Krisztus király vasárnapján adta meg az Úr sajátos válaszát. Ezt a választ egy olyan felkészítés előzte meg, mely során Isten mindkettőnkben – Ildiben és bennem is – érdeklődést támasztott egymás iránt. A miséről sétáltunk haza. Krisztus király vasárnapján egy egymásért való közbenjáró ima után, mely a novemberi hidegben is felmelegítette szívünket, egyszer csak megöleltük egymást. Isten jelenléte kézzelfoghatóvá vált, feltört belőlünk a hála és hirtelen megszűnt a hideg, a zaj, a fáradtság – csak Isten volt, a menny és annak lakói és egészen valószínűtlenül mi is ott voltunk, úgy mintha öröktől úgy volnánk és úgy maradnánk. Megdöbbentő élmény volt.

Ildi: Később, ahogy múltak a napok, egyre több jelet adott Isten. Számtalanszor megtörtént, hogy a város különböző pontjain találkoztunk anélkül, hogy megbeszéltük volna, de ezeket a találkozásokat mindig megelőzte egy vágy vagy egy gondolat: „milyen jó lenne most találkozni vele, Uram!" Persze már rögtön az elején jöttek a kísértések is, melyek próbára tettek bennünket, főleg engem. De ahányszor kétségeim voltak afelől, hogy az Úr Zolit valóban nekem szánta, mindig bizonyosságot kaptam. Egyszer egy ilyen alkalommal letörten üldögéltem otthon és arra gondoltam, bárcsak felhívna Zoli most telefonon. Alig gondoltam végig, mire csörgött a telefon és kiderült, hogy mikor Zoli bent a munkahelyén imádkozott értem, érezte, hogy telefonálnia kell.

Zoli: Krisztus király ünnepe óta számos megpróbáltatást és rengeteg kísértést éltünk át, de hála Istennek, tisztán megőrzött bennünket az Úr és végig tartotta bennünk a bizonyosságot: Ő adott egymásnak – és nem másnak! Azóta jobban elfogadjuk egymás hibáit és tudjuk, hogy egyikünk sem hibátlan, bár törekszünk az Isten által parancsolt életszentségre. Legyetek szentek, mert én, az Úr szent vagyok! Ez az a terv, aminek szeretnénk megfelelni és amit szeretnénk elsajátítani. Isten terve – a mi tervünk. Ha majd az utolsó napon az Atya dicsőségében megjelenő Fiú elé kell lépnünk, szeretnénk kérdéseire úgy felelni: „igen, Uram, szerettem őt, akit rám bíztál!" és „belénk oltott szereteted átáradt másokra is!" Erre tesszük fel életünket. Ha Isten velünk, ki ellenünk? Márpedig Ő velünk van. Az esküvőnk után sokan könnyek között mondták el, hogy megérintette őket Isten szeretete a nászmise alatt. Igen, Ő indított bennünket arra is, hogy imádkozzunk ezért. Neki énekeltük a végén, hogy „Te kötötted egybe a szívünket" azért, mert tényleg Ő volt! Csodákat tett és a házasság szentségét adta nekünk, melyet egymásnak szolgáltattunk ki – ránk bízta a folytatást. Persze mi szeretnénk inkább Rá bízni, így átadjuk az Úrnak házasságunkat, hogy jó kezekben legyen és oltalma alatt legyünk. Természetesen nem a felelősséget adjuk át! Reggel és este közösen imádkozunk felkelés után és elalvás előtt, és megköszönjük az Atyának mindazt, amit adott és adni fog. Érzékeljük, hogy vigyáz ránk. Ha nézeteltérésünk van, Jézushoz fordulunk. Eddig kivétel nélkül mindig megoldotta a problémáinkat, ha imában elé vittük. Dicsőség Neki mindenért! A Szentlélek segítségét kérjük és meg is kapjuk naponta, ha akarata szerint élünk. A Szentlélek olykor különös segítségét is tapasztaljuk, amikor kitaláljuk egymás gondolatait, vagy mikor a néha fellépő kétségből egyszercsak újra egység lesz. Jó, hogy átéljük mindazt, amit egy-két éve még túlzásnak tartottunk: pl. hogy Isten a legvalóságosabb valaki, akivel kommunikálni lehet, együtt lehet élni az életet és aki után most már együtt vágyakozunk.

Igen, így már teljes az életünk: Őáltala, Övele és Őbenne! Alleluja! ♥

ZARÁNDOKLAT TURZOVKÁBA

A nyár folyamán negyvenen ellátogattunk Turzovkába, Szlovákiába, ahol a Szűzanya megjelent egy szegény favágónak, illetve erdőkerülőnek. Egy öt órás, autóbuszban töltött utazás után jó volt kilépni a friss levegőre és elindulni a fenyvesekkel szegélyezett úton a látomás helyére.

Még az út elején találkoztunk a 78 éves látnokkal, Matuz Lasuttal. Sugárzott róla az imádság és az evangéliumi szegénység. Gyűrött kis kalapjával, zöldre festett biciklijével mintha azt mondaná, nem én vagyok a fontos, hanem az Úr és az Ő édesanyja. De mi is történt Turzovkában?

1958 június 1-én, Matuz, amint az erdőben ment, megállt egy pillanatra a Szent Szűz fára szögezett képénél, kicsit imádkozott, majd néhány szál virágott tett a kép mellé, ahogy ezt máskor is tette. Most azonban 10 méter távolságra megpillantott egy szép hölgyet, aki egy jelképes történettel (lerombolt kerítés helyreállításával) rávezette, hogy bizony meg kellene térnie.

A Szentlélek rávezette Matuzt, hogy a három legfontosabb, amit a Szűzanya kér: az imádság, a szentgyónás és a kiengesztelődés. Matuz elkezdte járni a falut és akiről gondolta, hogy haragszik rá valami régi sérelemért, bocsánatot kért tőle. Naponta imádkozta a rózsafüzért, és a következő vasárnap szíve mélyéből elvégezte gyónását.

Mint a legtöbb misztikus eseménynél, a gonosz lélek itt is támadásba lendült. Először egy férfi képében jelent meg és gazdagságot ígért neki, ha lemond az Úr iránti hűségéről. Mikor ez nem sikerült, a világi hatóságokat haragította rá, akik tudomást szerezve az eseményekről – mivel már több százan kezdték látogatni a jelenések helyét –, Matuzt letartóztatták és mivel nem tudták rávenni a hittagadásra, börtönbe zárták. Három év után tért vissza, töretlen hittel és lelkesedéssel. Közben egy forrást is fakasztott a Szent Szűz – úgy, mint Lourdesban – a jelenések helyén, amely által több gyógyulás is történt.

Ami még különlegessége a látomásoknak az az, hogy Mária mutatott Matuznak egy világtérképet, amelyen a bűn terjedése volt látható a sárga szín fokozatos előretörésében, amely maga után vonja Isten büntetését. Ennek közelségét, illetve konkrétumait csak a Szentatyával közölhette Matuz.

Amit elmondhatott, az azonos a legtöbb hasonló látomás üzenetével. Ha nem tér meg az emberiség, nagy katasztrófák jönnek a föld lakóira. Matuz úgy látta, hogy először fokozatosan, egyik országról a másikra terjed a büntetés, majd utána egy az egész földet átfogó, nagy katasztrófa következik.

Nem élhetünk többé abban a vakmerő bizakodásban és naivitásban, hogy bármit tehetünk, úgyse lesz következménye. Isten nemcsak irgalmas, hanem igazságos is. Ahogy választott népét megbüntette bűneiért, úgy ma is büntetni fog, ha eltérünk akaratától. Jóllehet Jézus magára vette bűneinket és meghalt értünk a kereszten, de ez nem jelenti azt, hogy a legnagyobb gaztetteket is elkövethetjük bűnbánat nélkül, és sétálva bejuthatunk a mennyországba.

Végül is Matuz Lasut látomásai csupán megismétlik a Mt 24,7-14-et: *„Nemzet nemzet ellen támad, és ország ország ellen... A gonoszság elhatalmasodásával sok szívben kihűl a szeretet."* Vajon ezek a jézusi jövendölések nem félelmetes valóságok, amelyek korunkban már teljesedőben vannak? Amikor emberek százezreit gyilkolják le Afrikában – hogy csupán a legutóbbi eseményeket említsem –, vagy amikor a szeretet nélküliség tönkreteszi a családok és a gyermekek millióit... akkor nem arról van szó, hogy valami végső ítélet vagy büntetés van készülőben?

Itt már csak imádkozni és engesztelni lehet...

Katona István

AZ EMMAUSZ KÖZÖSSÉG LELKIGYAKORLATA

Az Úrban való nagy örömmel és az Ő dicsőítésével éltük át azt az öt napot, ami az Emmausz közösség nyári lelkigyakorlatát jelentette. 183-an jöttünk össze, ki sátorban, ki a szomszéd iskola épületében, ki a plébánián. A lelkigyakorlat ez évi témája az aszkézis volt. Engedelmesség, Jézus engedelmessége, tisztaság, a keresztény élet gazdagsága, a nyolc főbűn, evangéliumi imádság, kiengesztelődés, megváltozás – elköteleződés, Isten kegyelmére adott válaszunk. A lelkigyakorlatot Katona István, Szabó Tamás, Orbán Gábor és Sándorfi István atyák vezették. A betegekért való imánál különösen is megtapasztaltuk Isten gyógyító szeretetének a kiáradását. Többen lelkileg, hárman pedig fizikai betegségükből is meggyógyultak. Hála legyen érte az Úrnak. A záró szentmisén Gábor atya beszélt Magdolnáról. A beszéd részleteit az alábbiakban közöljük.

MAGDOLNA, MONDD, MIT LÁTTÁL A SÍRNÁL?

Hatalmas feladatra vállalkozom, amikor le akarom írni előttetek azt az örömöt, azt a csodálkozást, ahogyan Mária Magdolna fogadja a feltámadt Jézust, akivel olyan csodálatos lelki közösségben élt. Félreértés ne essék, a többi evangélista szerint a tanítványok kiszaladtak a sírhoz, benéztek, rácsodálkoztak, Péter még be is ment, jól megnézte, megtapogatta a lepleket – valóban nincs itt! –, és hazament. Mária Magdolna azonban ott állt és keményen kitartott, gondolván: „Én addig innen el nem megyek, amíg nem találkozom vele."

Állhatatosan imádkozott, az imádsága nem szavakba öntött, hanem megkapván a könnyek adományát valahogyan azt mondhatta: „Uram, Te meggyógyítottad a testemet, Uram, Te meggyógyítottad a lelkemet, hová rejtőztél, hová mentél el? Itt virrasztok addig, amíg szemtől-szembe nem találkozhatunk egymással."

Ismerős a történet, mindnyájan átéltétek ugyanezt. Ott álltok az Úr Jézus előtt, háttal vagy szemtől szembe Vele, és nem ismeritek föl. Majd csak akkor, ha a neveteken szólít. Ott álltok az Úr Jézus előtt és várjátok, hogy mosolyotokra vagy könnyeitekre mosollyal vagy könnyel válaszoljon!

Mirjam, azaz Mária Magdolna kitartott keményen, azt mondta, lehetetlen, hogy az, akit annyira szeretek, aki meggyógyított, megszabadított mindenfajta gonoszságtól, rosszaságtól, az, aki végleg kiűzte belőlem azokat a gonosz lelkeket, hogy csak úgy söpörtek kifelé, lehetetlen, hogy egyszerűen elveszítsem. Ha most nem, akkor felkutatom és elkapom a sír őreit vagy a templomőrt vagy a múzeumőrt. Hová tették az én Uramat? Megkérdezi a két angyalt, felelősségre vonja őket. Mit képzeltek? Csak ott ültök hófehér ruhában fejtől meg lábtól és nézegetitek a sírt. Föltesztek az obligát kérdést, ami azt is mondhatnám, hogy már majdnem kemény, szinte csúfolkodó: Miért sírsz asszony? Találd ki! Mit gondolsz? Az angyal bizonyára rácsodálkozott. A tanítványok meg várakoznak, türelmetlenek, hogy mikor jön már Mária Magdolna vagy valaki, aki hírt hoz, hogy mi történt az Úr Jézussal. Az Úr Jézus megszólítja Máriát. De nemcsak megszólítja, hanem a nevén szólítja. Az első szólása alkalmával Mária csak dörzsölgette a szemét. Nem is mer odafordulni, csak úgy félvállról megkérdezi: Uram, mondd meg, hogy hova tetted a Testet? Legalább áruld el. Kifizetem a vételárat. Az én lelkem szabad. Az én lelkem gyógyult. A testem tökéletesen ép, már csak egy apróság hiányzik belőlem, a felszabadult és teljesen gondtalan öröm. Az a mosoly, amit nem tudsz leírni és nem tudsz lefesteni.

Végül jön a találkozás pillanata, és ekkor érinti meg az Úr Jézus Mária szívét, ami a nevén szólításban benne van. Mária, ne csak háttal állj nekem, hanem fordulj meg. Szemtől szembe nézz rám. Nyisd ki azt a szép szemedet és csodálkozz rám. A te szereteted és az én szeretetem közvetlenül találkozik. Úgy találkozik, hogy szinte egymásba olvad. Szinte eggyé lesz. Ez a nagy közös szeretet az, ami majd téged arra serkent, hogy a kérésem elhangzása után szélsebesen leszáguldj, fölpattanj a szelek szárnyára és levidd és belekalapáld azoknak a keményfejű tanítványoknak a fejébe: Föltámadt az Úr!

Ez a valóság. Én megmondtam nektek, hogy nekem szenvednem kell, de harmadnapra föltámadok. Mária Magdolna elfogadja a hírt, rá is csodálkozik az Úr Jézusra és a fölismerés valódisága mellett ott van, hogy most azzal találkoztam, aki megszabadított, aki megkönnyített. Aki nemcsak megkönnyített, hanem egyszerűen újjávarázsolt. Mint az a bizonyos szíriai Naamán, vagy mint bármelyik a tíz poklos közül. Sehol sincs seb, hanem tiszta bőr. Csodálatosan fénylő ragyogás. Mária Magdolna nemcsak ránéz az Úrra, nemcsak szereti Őt, hanem azzal a kimondhatatlan boldogsággal fogadja magába. Megörökíti, jól elkészített és alapos gondossággal minden részletében kidolgozott képként a lelkében. Egyszerűen elkészíti a képet és magával is viszi. Bemutatja. Fiúk, elhoztam, ez a legfrissebb, ami most készült. Már ki is nyomtatták. Itt van az arca helye, itt van a mása. A szívemből vettem. Szemtől szembe találkoztam Vele és megszólított. Megszólított, és azt mondta a megszólítá-

sában, hogy fölmegy az Atyához, az én Istenemhez, a ti Istenetekhez. Különösen Péternek hangsúlyozza, hiszen Péter megvallja, hogy Te vagy az Isten szentje. Képzeld Péter, hogy fölmegy az Atyához az az Úr, aki Fiú és aki Isten egyszerre, és akit te megvallottál, és bevallottad, hogy hiszel Benne. Akihez elindultál a vízen és odaértél hozzá, kéznyújtásnyira odaértél hozzá, sőt egymásba fonódott a karotok. Vele találkoztam. Ez a kar, ez a kéz ugyan átszegezett és rajta van a sebnek, a szegnek nyoma és szívemben rajta van tekintetének, gyógyító kezének nyoma. Egyszerre vérzik és egyszerre örül és egyszerre túlfűtött és boldogsággal teli. Egyszerre megfoghatatlan érzés kerít hatalmába, mert Jézus él! Ott jön be az ajtón, melletted van. Támogat téged akkor, amikor gondjaid vannak, amikor félsz, amikor rettegsz, amikor meleged van. Melletted van, vigasztal, hűsít és felüdít. Belép hozzád, kebledre ölelheted és azt mondhatod: „Rabbóni! – Mesterem!" Aki ismeri az eredeti héber kifejezést, az tudja, hogy szemtől szembe úgy szólítja meg, hogy az „enyém, az én mesterem", nem a tietek, egyedül az enyém. Adok egy keveset belőle: a hírt, amelyet rám bízott és azt, hogy magatok is szemtől szembe megtapasztalhatjátok akkor, ha kinyitjátok a szíveteket.

Egy kis apróság, hiszen a lelkigyakorlat végén vagyunk, ahol elhangzott az, hogy légy engedelmes, nem önmagadért, hanem az Isten szeretetéért. Higgy annak, amit az Úr üzen, valóban föltámadott. Jöjj és engedelmesen próbálj meg meggyőződni arról, hogy tényleg feltámadt és megjelent-e? Tényleg ott van-e? Tényleg megszólít-e? Mert majd megtapasztalhatod szemtől szembe, hogy átmegy a bezárt ajtókon keresztül, nincs olyan biztonsági zár, amelyet át ne tudna lépni. Nincs az az ércfal, amelyet le ne tudna dönteni. Nincs az a bezárkózott, kemény szív, amit meg ne tudna hajlítani. Bármennyire is makacs, keményfejű és konok vagy, ha jön az Úr, és ráteszi a kezét a fejedre, kisimul minden vonás, megszűnik a bizalmatlanság, a fafejűség, a korlátoltság, a sötétlátás. Leveszi azt a hályogot a szememről, amely miatt nem láttam. Én magam is rácsodálkozhatom az Úrra. Uram, Te vagy az, aki itt van közöttünk, Te meggyógyítasz mindent, mindazt, amit kérünk a Te nevedben, Tőled kérjük. Nemcsak az Atyától kérjük, hanem Tőled. Téged ostromolunk és bombázunk. Föltámadtam, megdicsőültem – itt vagy közöttünk és bennünk. Osztozunk az örömben, osztozunk abban a csodálatosságban, hogy Jézus itt él közöttünk. Az a Jézus, aki Názáretben nevelkedett és Betlehemben született. Az, aki bebarangolja egész Palesztínát és eljön Ménfőcsanakra is. Itt él a szívekben, ott él az emberek ajkán. Valaki csodálatos ékességgel tud róla beszélni, van, aki megható egyszerűséggel. Legügyesebben akkor beszélt, amikor írásban rögzítették és nap mint nap olvashatod. Elolvashatod, hogy angyalokat küld a fogadásodra, hogy bezárják az Urat kemény sziklák mögé, amely áthatolhatatlannak tűnik. És amikor odamész a sírhoz, akkor az Úr Jézus az angyalokkal együtt kinyúl hozzád. A kezét nyújtja. Hidd el nekem, valóban föltámadtam. Nincs bennem csúfolkodás, nincs bennem semmi visszataszító, semmi érzelgősség, hanem az a szilárd, határozott eltökéltség, hogy amit elképzeltem rólad, te magad is megjeleníted a szívedben, az arcodban és a lelkedben is. A testedben is hordozod, hogy tanúságot tegyél róla kisközösségben és nagy közösségben. Azért lettél karizmatikus, hogy ezt hordozd. A föltámadás csodálatos örömét, hogy én, Jézus közöttetek vagyok, hogy újból és újból eljövök, csak hívjatok és veletek együtt imádkozom. Sokkal nagyobb csodákat fogtok tenni, mint én. Meggyógyítasz minden betegséget. Törött lábat, autóbalesetet és érzelmi sebesülést. Helyreállítod ismét közösségeink egységét. Családokat hozol össze, és ha kiterjeszted kezedet, kiterjesztem kezemet és megáldom mindazokat, akik elzarándokolnak évről-évre a csodálatos, nagy szentéjhez, mert ez a sír már nem is sír, hanem szentéj, kiléptem, de megszenteltem, fölavattam. Angyalokat is küldtem oda. Itt ül velem szemben több, mint 160 angyal és örömmel adja tudtára mindazoknak, akik hitetlenkedve nézik, hogy az Úr Jézus föltámadt.

Örvendezzünk együtt és verjük össze a tenyerünket. Barátaim, ennél csodálatosabb, hogy igazat mondott, beteljesítette és teljesítette mindazt, amit megígért. Nem üresen elhangzó szó, hanem személyes valóság. A gyógyító imádságokon tapasztalt szeretetteljes mozdulatokban, szívdobbanásokban ott érezheted Jézus gyógyító kezeit, melegségét és szívének dobbanását. Erről tanúskodnak a segítők, az imádkozó papok, ezért ujjongott „Boti" atya is. Őt is megérintette az Úr Jézus. Megsimogatta az ősz buksiját és azt mondta: vidd hírül a tanítványoknak. Fent várlak hatalmas boldogsággal benneteket, a lelketeknek is és a testeteknek is felüdülést adok, hogy amikor visszatértek, ki-ki a saját sátorába, átadja az örömhírt az ott levőknek. Föltámadtam, de örökre köztetek vagyok. Az Úr Jézus az Atyától szabadságot kap, valahányszor kéritek és veletek együtt imádkozik, könyörög, énekel, gitározik, ünnepel, ujjong és nincs tekintettel hagyományokra és megkötöttségekre. Hanem szabadon, kötetlenül veled együtt tapsol, énekel és ujjong azért, hogy az Atya hűséges az ígéretéhez. Túllép a zsinati atyákon, túllép a szigorúságon, túllép az élményszerűségen és teljes mértékben átköltözik és lakást vesz nálad, ha puhára készítetted a szállást. Veled együtt étkezik egy csodálatosan elkészített reggelinél, ebédnél, az utadon és az út folyamán. Ne legyen benned se félelem, se sírdogálás. Hanem most már a meggyőződésnek, a bizonyosságnak az öröme. Ott ülök melletted a volánnál és amikor be kell venni a kanyart, bevesszük, nem fogjuk kiegyenesíteni. Megóvlak a korláttól, a defekttől és minden rossztól. Mindent megadok, amit kérsz tőlem, csak higgy nekem, valóban föltámadtam. Amen.

Orbán Gábor

TANÚSÁGTÉTEL

— Köszönöm, hogy közösségben lehetek veletek! —

Köszönöm Testvérek, hogy közöttetek élhetek! Köszönöm, hogy megszűnt számomra átélhetőnek lenni az a szó: magány... meg az, hogy egyedüllét, kisemmizettség. Köszönöm, hogy újra hiszek az EMBER-ségben.

Köszönöm, hogy meghallgattok, hogy a kezemet fogjátok, ha beteg vagyok, hogy főztök egy finomat, ha látjátok, hogy nekem épp nincs időm ilyesmire, ha meghívtok egy pohár borra, ha lóg az orrom, hogy – csak úgy – hoztok egy kis marék süteményt az otthoniból, hogy letesztek egy suta kis gyertyatartót az asztalomra – minden „ok" nélkül.

Köszönöm, hogy szentmise után nem hagytok egyedül álldogálni a templom előtt, hogy meghívtok egy kávéra, vagy hogy – csak úgy – odamosolyogtok, bár éppen mással beszélgettek..., de egy fintorral jelzitek, „most éppen nincs időm, de úgy szeretném ha lenne..."

Azt is köszönöm, hogy hátbavágtok az utcán, vagy hogy felhívtok telefonon, hogy engeditek látni, nekem is vagytok... Köszönöm, hogy elnézitek nekem, hogy csak úgy odamosolygok, hogy hátbavággalak benneteket az utcán, hogy egy fintorral jelzem, hogy éppen nincs időm, hogy látjátok, nektek is vagyok.

Köszönöm, hogy elhiszitek, imádkozni fogok holnap délután fél négy és öt között, mert akkor vizsgáztok éppen, pedig elfelejtem... de tényleg utólag, vagy akkor mégis megteszem... Köszönöm, hogy mégis kéritek...

Köszönöm a sok-sok Igekártyát, aminek örülök, rakosgatom ide-oda, később összegyűjtöm, és visszaadom nektek... Köszönöm, hogy látjátok rajtam, ha fáradok, és szótlanul odaálltok mellém – mögém –, hogy imáitokkal erőt adjatok (látom ám, de nem szólok akkor, csak örülök – most köszönöm meg).

Köszönöm ahogy vigyáztok rám, köszönöm a sok lelki jótanácsot, hazafelé sétálva, kart-karba öltve – mert egyfelé lakunk –, és azt az egy-két kört a ház körül, amit még ilyenkor elsétálgatunk... Köszönöm, hogy velem éltek, sírtok és nevettek, mert együvé tartozunk...

Köszönöm és hála Neked, mindnyájunk Éltetője: KÖSZÖNÖM URUNK!

TKÁ

— Istenem, köszönöm gyermekem keresztelését! —

Köszönöm Neked, drága Jézus, a tegnapi estét. Köszönöm, hogy tanúságot tehettünk Rólad szüleink előtt, mert a sok vacillálás után mégis a karizmatikus misén kereszteltük kis Jakabot – Szent Jakab havában, amiben nem véletlenül jött a világra. Köszönöm Neked, hogy meghallgattad imámat és két kis gyermekem angyalkaként tűrte a meleget és a szertartást.

Köszönöm Neked, hogy Édesanyám itt volt és részt vett a Te áldozatodban. Add Uram, hogy felismerje hangodat szürke hétköznapjaiban is! Köszönöm Neked, hogy az én Keresztanyám lett fiunk Keresztanyja is, aki immár lélekben megújulva Tebenned, szívén viseli kis Jakab sorsát! Köszönöm Neked, hogy jó férjet adtál nekem, akinek boldogan vagyok „oldalbordája" és a Veled való egységet megélhetem Vele! Köszönöm Jézus, hogy ellenállásomat legyőzte a tanúskodni vágyás Rólad, és végre „kibuggyanhatott" belőlem az első „nyelveken" intonált ima. Igazán ajándékként, mert már nem számítottam rá.

Köszönöm! Köszönöm! Köszönöm! Szeretlek, én édes Uram, szívem királya!

Nóra

„Ha azért imádod Istent, hogy adjon valamit, amely nem Ő maga – mondja Szent Ágoston –, nem szereted Őt szabadon. Szégyentől égne az arcod, ha feleséged pénzedért szeretne téged. Ha anyagilag tönkremennél, megtörténne, hogy otthagyna téged, és más élettársakat keresne. Nos tehát, ha azt kívánod, hogy feleséged szabad szívvel szeressen, egyedül saját magadért, miért szereted Istent másért, mint saját magáért." (Enarratio in Psalmum 53.10)

A KERESZTÉNY KÖZÖSSÉG

A mai idők kihívása

(Brian Smith feleségével és gyermekeivel Brisbane-ben – Ausztrália – él az Emmanuel közösségben. A Dublini karizmatikus kongresszuson ismertette tapasztalatait és azt, hogy mi vezette őt ebbe a közösségbe.)

Az utóbbi években láttuk, hogy az Úr a magvetőhöz hasonlóan jár a világban és szórja igéjének magjait. Megfigyeltük, ahogy a mag gyökeret eresztett és elkezdett nőni.

Jézus Krisztus evangéliumának ezekben a napokban lényegesen meg kell változtatnia a férfiak és nők életét és képessé kell tenni őket arra, hogy Isten szeretetének teljességét éljék. Ez a teljesség azonos azzal, amit az apostolokra bíztak.

Jel lenni a világ számára

Amit az Úr ma elvár Egyházától az az, hogy a szükségben élő és sebekkel borított világ számára hiteles jel legyen. Ebben az órában felszólít minket az Úr, hogy nyilvánítsuk ki jelenlétét a világban. Az Úr akarata szerint örülnünk kell, hogy épek vagyunk és meggyógyultunk a bűntől. Tudnunk kell, hogy az Úr szeretné, hogy bátorságunk legyen szavát hirdetni. De mindezen túl azt szeretné, hogy mi az Ő jelenlétét életünkkel mutassuk meg.

Ez azt jelenti, hogy nekünk a realitás mellé kell állnunk, amelyben vagyunk: családi életünk, házasságunk, hivatásunk realitásához. Mert az Úr kinyújtotta kezét és megérintett minket, lehajolt hozzánk és meggyógyított. Közülünk mindenkit nevén szólított. De ugyanez az Úr szeretné most megkérdezni tőletek: Mi van a férjeddel, mi van a feleségeddel és a gyermekeiddel? Hogy áll a dolog a hivatásoddal? Becsületes vagy-e az üzletedben? Mi van a plébániáddal? Hogy áll a dolog azokkal a viszonyokkal, amelyekbe beleállítottalak? Mert te vagy az én jelenlétem a gyárban, az irodában, bárhol légy is. – Becsületesnek, tökéletesen becsületesnek kell lennünk magunkkal és az Úrral szemben.

Az eukarisztiában az élet és a kenyér jelét kaptuk. Ez egy szeretetben összegyűlt családnak a jele. De ez nemcsak jel, hanem Jézus maga is jelen van. És mi, mint nép, amely a világnak Isten jelenlétét hirdeti kell, hogy életünk módja által hiteles jelei legyünk ennek a jelenlétnek. Mi Isten irgalmától és kegyelmétől megérintettünk, viseljük ezért a felelősséget.

Minden imacsoportban reálisan meg kell vizsgálnunk, hogyan támogatnak és szeretnek minket és mi hogy támogatjuk és szeretjük azokat, akik hozzánk jönnek, milyen gonddal vesszük körül őket. Bizonyára mindnyájan emlékszünk azokra a csodákra az imakörökben, amikor az emberek első ízben jöttek és felfedezték, hogy rájuk mosolyogtunk, szerettük őket és eléjük jöttünk. Az Úr meghívott szolgálatára, hogy hirdessük szavát, imádkozzunk az emberek gyógyulásáért és prófétai szavakat mondjunk. De **a szolgálatot a közösség edényében kell védeni és őrizni.** Mert a közösségen belül vannak testvérek, akik megvédenek bennünket attól, hogy agyondolgozzuk magunkat, akik ki fognak javítani, ha letérünk az útról; akik azt, amiről azt hisszük, hogy ez az Úrtól jön, felülvizsgálják és megkülönböztetik. A krisztusi közösségben megőriznek minket, bátorítanak és Isten akaratára irányítanak.

Nyolc év óta vagyok a karizmatikus megújulásban. Az első öt évben körülrohantam az egész világon és saját hazámban és mindenfelé tevékenykedtem. Tudom, hogy az Úr mint eszközét felhasznált abban, hogy sok ember élete megváltozzon. De három évvel ezelőtt nagyon elfáradtam. Ebben az időben az Úr egy közösséget hívott egybe Brisbane-ban. Csak négy családot, akik azért jöttek össze, hogy egymásra bízzák az életüket. És mi szolgáltunk az Úrnak. Napról-napra növelte számunkat, úgy hogy végül ebben az utolsó három évben kilenc tagról 600 fölé emelkedett a számunk.

Mit fedeztünk fel a közösségekben? **Hogy növekedni tudjak, ahhoz az kell, hogy szeressenek.** Szükségem van a szabadságra, hogy másokat szeressek, hogy szolgálni tudjak nekik. Szükségem van mások támogatására körülöttem. Hogy ez a szolgálat fennállhasson, sok testvérnek kell lennie, akik megosztják velem ezt a munkát. Mert én csak **egy** ember vagyok, akit az Úr az életkörülményeiből meghívott, hogy nektek szolgáljak. De egy olyan közösségben, amely növekedik, szeret és gondoskodik másokról, az Úr egy sereget fog felállítani, akik az Ő nevét hirdetni fogják; olyanokból, akik az Ő szolgálatát a gyógyításban és a felszabadításban találják meg és olyanokból, akik a világnak az Ő szeretetét láthatóvá fogják tenni.

Láttuk a kegyelem csodáit, nem azért, mert a közösség imatalálkozót tartott vagy egy „Élet a Lélekben" szemináriumot, hanem mert a közösség együtt ment korcsolyázni; vagy mert közösen mentünk kirándulni, vagy közösen mentünk moziba. A jegykezelőnők a színházban és az emberek a parkokban hozzánk jöttek és megkérdezték: „Kik vagytok ti tulajdonképpen?" És amikor kérdéseiknek okát akartuk megtudni, azt felelték: „Mert mások vagytok!"

Lassanként felismertük, hogy eddig nem egészen értettük meg: egy ember, aki Istennek adta magát, más lesz. Ha testvérek a legvégsőkig egymás rendelkezésére állnak, ha ez a támasz és szeretet itt van, akkor Isten beszél

a világhoz a szükséghelyzetekben. Mert manapság sok ember szívében körülöttünk óriási éhség és vágy van, hogy érinthessék az Urat. Jézus azért hozta létre az Egyházat, hogy látható jel legyen a világban; ma jelen kell lennünk a világban olymódon, amely szeretetről, támogatásról és jóságról beszél.

Nem mindenki lehet tagja egy elkötelezett közösségnek. De mindenkinek rendelkezésre kellene bocsátani életét, kettes, vagy hármas vagy négyes vagy tizes csoportokban, hogy az Úr azt a helyi körülményeitek szerint vezetni tudja; az Ő hangját kell követnetek. Mert érvényes marad az elv, hogy szolgálatotok nem lesz maradandó, ha nem kaptok támogatást ebben a szolgálatban. Talán már holnap nem fog fennállni; vagy te nem leszel már itt holnap. Bizonyos, hogy az Úr másokat fog hívni; mégis azt hiszem, hogy Ő, ha egy valódi szolgálatot bízott rád, azt szeretné, hogy ezt megőrizd és azt az Ő terve szerint és az Ő céljára tettekre váltsd.

Abban a pillanatban, amikor megnyíltok egymás számára, amikor meg akarjátok tapasztalni, hogy Istennek mi a szándéka házasságotokkal, Isten bennetek és általatok sokkal hatalmasabban tud működni, mint ha egy imaközösségben összejönnétek és dicsőítenétek Őt. Az ima szükséges, mint minden tevékenységnek az alapja, de Isten Lelkének a gyümölcse látható jel kell, hogy legyen, hogy helyesen imádkoztunk; egyesülve Urunk Jézus Krisztus akaratával.

A készséges lelkület hatalma

A világ, amelyben ma élünk, kihív minket. Én tudom ezt, mint hat gyermek apja – három lány és három fiú. Tudom, hogy az Úr felelőssé tesz értük. Ezen a mai napon egy keresztény környezetet kell találnom, amelyben élni tudnak. Holnap már késő van – gyermekeim számára éppúgy, mint a tiétek számára! Nekem, mint családapának most kell felfedeznem a gyümölcsöző utat, amelyről tudom, hogy életet és életerőt ad számunkra és az a gyakorlatba átültethető. A karizmatikus megújulás gyermekeimet öt évig egyáltalán nem érintette meg. De a keresztény közösség végül megtette! A keresztény közösségben gyermekeim felüdülést találtak Jézus Krisztusban; és megtalálták az imádságot is Urunk, Jézus Krisztus által.

Gyakran megengedik a szülők, hogy gyermekeiket a TV és a világ gondolkodásmódja tanítsa. Mi a karizmatikus megújulásban ugyanazt a hibát követhetjük el, ha ugyanis imakörökbe megyünk ahelyett, hogy ott lennénk, ahol a kötelességünk megköveteli és átengedjük a világnak, hogy nevelje gyermekeinket. A keresztény csoportokban utat találhatunk nemcsak a közös imádságra, hanem a közös felüdülésre és egymás kölcsönös támogatására is. Óriási öröm volt számomra, amikor hónapokkal ezelőtt 16 éves lányom azt mondta, hogy élethivatásul választja, hogy Jézus Krisztus evangéliumát hirdesse. Számomra ez a keresztény közösség hatalmának bizonyítéka volt. Felismertem: mivel én engedelmeskedem az Úr szavának, vagyis egy keresztény közösség tagja vagyok és ezt a közösséget mások számára nyitva tartom, azért áldott meg engem az Úr a saját családomban. Mint keresztény család ma többet vagyunk együtt és jobban szeretjük egymást, amint azt házasságom előző éveiben tapasztaltam.

Némelyek megkérdik, hogy nem félek-e, hogy ezek a közösségek elszigetelődhetnek? Ezt, enyhén szólva, komikusnak találom. Hogy tudja egy apa hat gyermekétől elszigetelni magát? Hogy tudnám elszigetelni magam, aki főfoglalkozásban a megújulásban tevékenykedem, aki a „Katolikus Centrum" keretében dolgozom, aki annyi bizottsághoz tartozom és minden lehetséges dolgot megteszek – és aztán elszigetelném magam?

Néha azt gondolom, hogy az Úrnak érzéke van a humor iránt, amikor bizonyos dolgokat úgy tesz, ahogyan teszi. Mert sok ember azt szeretné, ha Ő az elképzeléseik szerint cselekedne. De Neki megvan a módja, hogy titokban közeledjen hozzánk és állandóan meglepjen bennünket. Az Írás mondja: Nem tudod, honnan jön a szél, hol ebből hol abból az irányból fúj. – Istennek legyen hála, hogy van Szentlelkünk.

Találjátok meg a helyeteket!

Határozzuk el, hogy reálisan nézünk szembe a kérdéssel, hogy hol vagyunk az Úrban. És ne használjunk karizmatikus zsargont! Legyünk reálisak abban a kérdésben, hogy hol vagyunk Jézus Krisztusban. Ha probléma adódik életünkben, segítség után nézünk! Egy testvér, egy pap vagy tanácsadó, bárki kell, hogy tanácsot adjon nekem, hogyan oldható meg ez a probléma. Ha szerzetesnő vagy, aki kételkedik a hivatása felől, vagy egy pap, aki bizonytalan a jövőt illetően, tégy valamit az Úr csapásának ideje alatt!

Az Úr azt szeretné, hogy egészséges és meggyógyított nép legyünk, és nekünk Istenünkkel szemben becsületesnek kell lennünk. Jól vizsgáld felül magadat efelől. Nézz utána, hogy áll az egyensúly szolgálatod és családod között. Figyeld meg fiaid és lányaid közötti viszonyt. Ahelyett, hogy minden lehetséges imakörbe elmennél, vidd magaddal egyszer a fiadat a parkba és futballozzál vele – ez tiszteletet ad Istennek! És azokkal együtt, akiket az imakörökben átölelsz, vedd karodba lányodat és feleségedet és mondd neki, hogy szereted. Jézusnak Egyházáért való imádsága ez volt: *„Hogy mindnyájan egyek legyenek, amint Te Atyám bennem és én Benned, hogy egyek legyenek bennünk, hogy elhigyje a világ, hogy Te küldtél engem"* (Jn 17,21).

Testvéreim, a legnagyobb tisztelet, amit az Úr Jézus Krisztus irántunk tanúsít, hogy az evangélium követeivé tesz minket. Mert az evangélium, amit hirdettek, Isten Fiának az örömhíre, Istennek a világ iránt érzett szeretetének az örömhíre. Legyetek hűségesek a hírüladáshoz életmódotok által. Találjátok meg a helyet a karizmati-

kus megújulásban, ahol növekedhettek. Találjátok meg a helyet, ahol szeretetet kaphattok. Találjátok meg a helyet, ahol szolgálatotok alátámasztást kap, hogy tartós, állandó és hatásos legyen. Kérdezzétek az Urat: „Melyik helyen szeretnéd, hogy álljak?"

Elképzeltétek már valaha a karizmatikus megújulás hatásosságát az egész világban, ha Covenant-közösségek és csoportok és imakörök, akik reálisan felülvizsgálták életüket, felajánlották magukat az Egyház püspökeinek és azt mondták: Úgy állunk előttetek, mint alázatos szolgák, hogy szolgáljunk a mai szükséget szenvedő világnak! – És ha mi mindnyájan ezt tettük, akkor tudjuk, hogy haszontalan szolgák vagyunk; mert erre vagyunk meghíva. Isten népének Jézus jelenlétét hihetővé kellene tenni egy olyan világban, amely kiesett a sarkaiból. Létünk nemcsak a jelenre, hanem a jövőre is biztosítékot nyújt. És így a még meg nem született gyermekek is remélhetnek abban, hogy a mai hit számukra holnap életerővel és energiával telt lesz.

Áldott legyen az Ő neve örökké! Amen.

Brian Smith

SZERKESZTŐI ÜZENETEK

- A III. Országos Katolikus Karizmatikus Kongresszus újra a Margitszigeten lesz. A zárt sportcsarnokok bérleti díja olyan magas lett, hogy sajnos azt már nem tudjuk megfizetni. A szigeten ugyanúgy kezdjük, mint tavaly, 8-9-ig gyülekező, majd Kovács Gábor atya tanítása az evangelizációról, tanúságtételek, délben szentségimádás, délután pedig Gál Péter („Vizsgáljátok meg a lelkeket") és Marik Tamás („Szentlélek és evangelizáció") atyák fognak beszélni. Az esti szentmise 6 órakor kezdődik. Mindenkit szeretettel várunk. Hozzatok egy napi élelmet, teát és örvendező szívet. Aki szeretne tanúságot tenni az Úrnak az ő életében való működéséről, az szóljon minél előbb a Karinformnak (tel: 1-800-081) vagy írja meg tanúságtételét szerkesztőségünknek.
- Olvasóink és közösségeink figyelmébe ajánljuk Suenens bíboros „Új Pünkösd" című könyvét, amely a megújulás alapkönyvének tekinthető.
- Az őszi szemináriumok kezdő időpontja:
  október 3 – hétfő (Élet a Lélekben szeminárium) és
  október 5 – szerda (Gyógyító szeminárium).
  Mindkettőnél a gyülekező a Pesti Ferencesek temploma melletti külső folyosón lesz este 3/4 7-kor. Igyekezzünk pontosan jönni, mert a szeminárium helye a szomszéd iskolában lesz.
- Az énekes kazettasorozat (1-8) újra megjelent, bárki vehet vagy rendelhet a Szent Gellért könyvesboltban, az Új Ember könyvesboltban vagy az Emmausz Irodában (Reviczky u. 9. H-P.: 10-16 óráig). Ára üzleti forgalomban: 200.-Ft/db, alapítványunknál: 150.-Ft/db.
- Szeptembertől kapható lesz a New Age című videofilm is, melynek sikerült megvásárolni a kiadási jogát. (102 perces.) Ára üzleti forgalomban: 1500.-Ft/db, alapítványunknál: 1200.-Ft/db.
- Dr. Széchenyi Katalin fogorvos, közösségünk tagja, felajánlja szolgálatait magánrendelőjében Budapesten, az első kerületben, metróközelben. Előzetes telefonmegbeszélés alapján várakozás nélkül, közvetlen légkörben biztosít fogorvosi ellátást. (Közösségi tagoknak kedvezmény.)
  Tel: 201-3353 ◆

***É**ppen a felebarátokkal való viselkedés az, amely nemcsak a legmélyebb önmegismerésünk forrása, hanem egyszersmind az a gyógyszer, amivel Krisztus lelkünket meggyógyítja. Sok pusztai atya mondásában lép elénk a felebarátnak ez a gyógyító funkciója, aki megbánt és megsért minket.

Egy öregember mondta: „Ha valaki egy testvérre gondol, aki őt megsértette, megbántotta vagy kigúnyolta, akkor úgy kell arra gondolnia, akit Krisztus küldött és úgy kell őt szemlélnie, mint jótevőjét. Mert ha te emiatt bánkódsz, ez amiatt van, mert a lelked beteg. Valóban, ha nem lennél beteg, nem szenvednél. Tehát hálásnak kell lenned a testvérednek, mert neki köszönheted, hogy ismered betegségedet, imádkoznod kell érte és azt, ami tőle jön, mint gyógyszert elfogadni, amelyet az Úr küldött neked. Ha ellenben emiatt dühös vagy, ez olyan, mintha Jézusnak azt mondanád: Nem akarom a gyógyszeredet..." A testvérben, aki bánt engem, Krisztus mutatkozik meg, mint az orvosom. Maga Krisztus tevékenykedik bennem a testvéren keresztül.

Anselm Grün: „A szív tisztasága"

A KATOLIKUS KARIZMATIKUS MEGÚJULÁS NEMZETKÖZI HÍREI

1995-BEN ICCRS GYÓGYÍTÓ SZEMINÁRIUM

Az ICCRS 1995 október 3-7 között speciális nemzetközi szemináriumot tart azoknak, akik gyógyító szolgálatot teljesítenek. Az összejövetelt 500-550 résztvevő számára rendezik San Giovanni Rotondóban, ahol Pió atya élt és meghalt. A rendezvény témája a gyógyítás/kiengesztelődés és a szentségek vétele során történt gyógyulásokra összpontosító evangelizáció. A szeminárium vezetője Emiliano Tardif atya lesz.

Minden országban a Nemzeti Szolgálati Csoportokat és az összekötő embereket kértük meg, hogy állítsák össze azoknak a listáját, akik részt vesznek a gyógyító szolgálatban (nemzeti, regionális vagy egyházmegyei szinten) és akik részt tudnának venni a szemináriumon.

A nemzeti vezetők által benyújtott listákról az ICCRS fog meghívni résztvevőket.

A szeminárium után, Tardif atya vezetésével lesz egy evangelizációs nap, amelynek központi témája a gyógyítás és az evangelizáció közötti kapcsolat. A szeminárium résztvevői itt gyakorlatban fogják alkalmazni, amit a találkozón tanultak.

Amikor 1991-ben az ICCRS Iroda munkatársai Assisibe mentek, hogy szállást foglaljanak, fényképeket készítsenek a Rocca Maggioreról, és megálmodják a várható eseményt, elmentek Szent Ferenc sírjához, abban a reményben, hogy misét tarthatnak, kérve Szent Ferenc és Klára közbenjárását a lelkigyakorlatért. Mikor odaértek a sírhoz, azzal fogadták őket, hogy most egy másik csoport fog misét mondani, nekik várniuk kell. A csoport azonban nem jött el, így ők tarthattak egy csodálatos misét. A többi már történelem: Isten megáldotta a lelkigyakorlatot Assisiben.

Nemrég az ICCRS munkatársai elmentek San Giovanni Rotondóba, hogy találkozzanak a helyi katolikus karizmatikus megújulás vezetőivel, hotelok képviselőivel és elmentek egy másik városba is, hogy beszéljenek a sportlétesítmények és a stadion illetékeseivel. Azzal fejezték be a napot, hogy elmentek a Kapucinus kolostorba, ahol misét mondtak Isten szolgájának, Pió atyának a sírjánál. Ők és a helybeli szervezők az Úr áldását kérték a gyógyító szemináriumra, hogy a gyógyítás karizmájának megtapasztalásán keresztül legyenek az emberek evangelizálva.

Ahogy az emberek világszerte imádkoztak az Assisi lelkigyakorlatért a Pünkösdi Himnusz mindennapos elmondásával, az ICCRS kérte a megújulás résztvevőit, hogy most is tegyenek így, kérve az Urat, hogy árassza el áldásaival a földet a találkozókon keresztül.

Mindenki, aki elismert gyógyító szolgálatot teljesít egyházmegyei, regionális vagy országos szinten, és aki hívást érez arra, hogy részt vegyen a szemináriumon, jelezze a Nemzeti Szolgálati Csoportnál a kívánságát és készségét a részvételre.

HÍREK A NAGYVILÁGBÓL

Pakisztán

Közel 50 pakisztáni vezető vett részt idén a karizmatikus vezetők számára megrendezett második nemzetközi lelkigyakorlaton, Bahawalpurban.

A lelkigyakorlat vezetője, Debattista atya arra hívta a vezetőket, hogy osszák meg gyümölcseiket, ne legyenek olyanok, mint a fák, amelyek tele vannak levéllel (jól néznek ki), de nincs rajtuk gyümölcs. Hogy ezt megtehessék, a vezetőknek először az Úrra kell figyelniük.

A záró gyógyító szolgálaton sok vezető megbánta bűneit, amelyet vezetőként követett el és megnyitotta szívét, hogy befogadhassa Isten megbocsátását és irgalmát. Sokukat testileg és lelkileg meggyógyította a mindenható Isten.

A helybeli plébánosok minden támogatást megadtak a lelkigyakorlat sikeréhez.

Belgium

Belgium francia nyelvű részében a karizmatikus megújulás információs központot nyitott Brüsszelben, az egyházmegye központjában. A központ minden délután nyitva áll a fiatalok, egyházi személyek, laikusok, szerzetesek, családok, újságírók és az érdeklődők számára. Azt tervezik, hogy közvetlenül nyújtanak információt és egyéb szolgáltatásokat a megújulás résztvevőinek. Egy dokumentációs központot akarnak felállítani audio- és video kazettákkal, könyvekkel, magazinokkal. ♦

50.-Ft

TARTALOMJEGYZÉK

Az Egyház lelki mestereinek írásaiból 2
Dr. Kovács Gábor: Imádság 3
Petar Ljubicic: Nyisd meg szívedet az Úr előtt! 4
Halász Piusz: Elmélkedés a belső imádságról (II. rész) . . . 7
„Te kötötted egybe a szívünket..." 9
Katona István: Zarándoklat Turzovkába 12
Az Emmausz Közösség lelkigyakorlata 13
Tanúságtételek 15
Brian Smith: A keresztény közösség 16
Szerkesztői üzenetek 18
A Katolikus Karizmatikus Megújulás nemzetközi hírei . . . 19

Terjesszétek a MARANA THA c. újságot, legyetek segítségére az evangelizációnak, hogy egész Magyarország megújuljon a Szentlélekben!

MARANA THA
A Szentlélekben való megújulás katolikus lapja
megjelenik kéthavonta
Megrendelhető a szerkesztőség címén:
Budapest, 1053 Ferenciek tere 9.
Telefax: 117-90-26
Felelős kiadó: Katona István
Az Emmausz Katolikus Karizmatikus Közösség Marana Tha 2000 Alapítványa
Műszaki szerkesztő: Fehérváryné Merényi Ágnes
ISSN 0865-2805 B/EL/28/1992